

STORIES # Β' Παγκόσμιος Πόλεμος

Τα όπλα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου: Άρματα μάχης και συμμαχικά αεροσκάφη

Τα T-34 και τα Sherman απέναντι στα γερμανικά Panzer και Tiger-Spitfire και Mustang απέναντι στα γερμανικά και τα ιαπωνικά αεροσκάφη

Το άρθρο μας για τα γερμανικά αεροσκάφη Ju87 (Stuka) που έδρασαν στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου (5 Αυγούστου 2023) είχε ιδιαίτερη επιτυχία και αρκετοί αναγνώστες ζητούν σε σχόλια να αναφερθούμε εκτενέστερα στα «όπλα» που χρησιμοποιήθηκαν στη διάρκεια του Πολέμου. Θα ξεκινήσουμε σήμερα γράφοντας για τα αεροσκάφη και άρματα μάχης των αντιπάλων και θα επανέλθουμε με αναφορές στα ραντάρ, αλλά και τους μυστικούς κώδικες των αντιπάλων.

Τα βρετανικά Spitfire - Η «Μάχη της Βρετανίας»

Όταν ξέσπασε **ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος**, η Βασιλική Πολεμική Αεροπορία της Βρετανίας, γνωστότερη ως RAF χρησιμοποιούσε ακόμα διπλάνα κατασκευασμένα από ύφασμα και

ξύλο. Τα αεροπλάνα Spitfire που πέταξαν για πρώτη φορά το 1938 δοκιμάστηκαν όταν από τον Ιούλιο ως και τον Σεπτέμβριο του 1940 η Γερμανική Πολεμική Αεροπορία (Luftwaffe) άρχισε να βομβαρδίζει την Αγγλία. Αποστολή της Luftwaffe ήταν να καταστρέψει τα εχθρικά αεροσκάφη ώστε να προχωρήσει η επίθεση από τη θάλασσα («Seelowe», «Επιχείρηση θαλάσσιος Λέων»).

Η ήττα της Luftwaffe και η μη πραγματοποίηση της «Επιχείρησης Θαλάσσιος Λέων» αποδείχτηκαν καθοριστικής σημασίας για την έκβαση του πολέμου. Μεγάλη συμβολή στη βρετανική επιτυχία είχαν τα ραντάρ (σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης τότε). **Μάλλον ποτέ δεν θα μάθουμε αν η εφεύρεση του ραντάρ οφείλεται στον μεγάλο Έλληνα φυσικό Παύλο Σαντορίνη και οι Άγγλοι πήραν, σχεδόν εκβιαστικά τα σχέδιά του από την κυβέρνηση Μεταξά...** Ας επανέλθουμε όμως στα αεροσκάφη Spitfire. Αυτά διέθεταν τέσσερα πολυβόλα προσαρμοσμένα στο κάθε φτερό, καθένα από τα οποία άνοιγε πυρ για 15 περίπου δευτερόλεπτα πριν χρειαστεί να αλλάξει ζώνη μεταφοράς πολεμοφοδίων. Με τόσο περιορισμένη ισχύ πυρός τα Spitfire έπρεπε να πετούν πολύ κοντά στα εχθρικά αεροσκάφη με την ελπίδα ότι θα χτυπούσαν τους πιλότους τους ή τα ντεπόζιτα καυσίμων τους.

Στα μεγάλα ύψη, οι χαμηλές θερμοκρασίες πάγωναν τα πυροβόλα των Spitfire, γι' αυτό οι πιλότοι τους τα τύλιγαν με ύφασμα προκειμένου να τα προστατεύσουν. Άλλο μεγάλο πρόβλημα για τους πιλότους των Spitfire ήταν η προσαρμογή σε αυτά, καθώς από τα διπλάνα που ανέπτυσσαν ταχύτητα 320 km/h, βρέθηκαν σε πολύ ευέλικτα καταδιωκτικά με ταχύτητα 560 km/h. Κάποια στιγμή μάλιστα, το ποσοστό απωλειών των Spitfire ήταν μεγαλύτερο από το ποσοστό παραγωγής νέων αεροσκαφών. Ο Αμερικάνος συγγραφέας Len Deighton Blood γράφει στο βιβλίο του «Tears and Folly»: «Το πιλοτήριο – π.χ. ενός Σπιτφάιρ –εφαρμόζει σαν γάντι. Σχεδόν αγγίζει τους ώμους στο πλάι. Η πλαστική καλύπτρα του πιλοτηρίου σχεδόν ακουμπά το πάνω μέρος του κεφαλιού! Μπορείς να κουνάς τα πόδια λίγα εκατοστά προς κάθε κατεύθυνση, να τεντώνεις τα χέρια μπροστά ή προς τα κάτω. Πρέπει να λυγίζεις τους αγκώνες, αν θες να κουνάς τα χέρια προς τα πίσω ή προς τα πάνω. Ωστόσο, μπορείς να το πιλοτάρεις με μικρές κινήσεις των χεριών και των ποδιών». (Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τα Spitfire μπορείτε να βρείτε στα [www. waylinks. co.uk/world warstechnology](http://www.waylinks.co.uk/world-warstechnology)).

Τα γερμανικά Messerschmitt (Bf -109)

Βασικός αντίπαλος των Spitfire στους αιθέρες ήταν τα γερμανικά Bf – 109 , γνωστά κυρίως ως Messerschmitt, από το όνομα του σχεδιαστή τους Willy Messerschmitt. Στη διάρκεια του Β' ΠΠ κατασκευάστηκαν 30.480 Bf – 109. Τα πλεονεκτήματά τους ως προς τα Spitfire ήταν η δυνατότητα να πετούν σε μεγαλύτερα ύψη και να επιτίθενται... εκ των άνωθεν. Τα Bf – 109 διέθεταν μόνο δύο πυροβόλα προσαρμοσμένα στα φτερά. Ένα μόνο βλήμα τους ήταν αρκετό για να καταρρίψει ένα Spitfire. Οι σφαίρες των πολυβόλων άνοιγαν μόνο τρύπες στα μεταλλικά τοιχώματα των εχθρικών αεροπλάνων, ενώ τα βλήματα των πυροβόλων προκαλούσαν έκρηξη.

Όμως, η παροχή βλημάτων για τα πυροβόλα του Bf – 109 και τα Spitfire είχαν την ίδια χωρητικότητα καυσίμων, αλλά το Bf – 109 έπρεπε να καίει καύσιμα πετώντας προς τον στόχο, κάτι που είχε σαν αποτέλεσμα να μπορεί να παραμένει στον βρετανικό εναέριο χώρο μόνο για 20 λεπτά. Τα Spitfire πλεονεκτούσαν επίσης, γιατί έκαιγαν καύσιμα αμερικάνικης προέλευσης, με πολλά οκτάνια, κατά πολύ ανώτερα των γερμανικών καυσίμων. Τα Messerschmitt πέτυχαν περισσότερες καταρρίψεις από οποιοδήποτε άλλο αεροσκάφος στην παγκόσμια ιστορία, ενώ καθώς ήταν μικρότερα σε μέγεθος από τα Spitfire ήταν δύσκολο να καταρριφθούν. Ένα βασικό μειονέκτημά τους όμως, ήταν το στενό πιλοτήριό τους, το οποίο δυσκόλευε τον χειρισμό τους.

Τα αμερικάνικα Mustang

Τα προβλήματα όμως που είχαν οι Γερμανοί στις αερομαχίες πάνω από τη Μ. Βρετανία, με τον περιορισμένο χρόνο παραμονής στον αέρα των Bf – 109 κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν και οι Αμερικάνοι όταν χρειάστηκε να προστατεύσουν τα βομβαρδιστικά τους που θα χτυπούσαν στόχους σε γερμανικό έδαφος. Τα καταδιωκτικά αεροσκάφη των Η.Π.Α. P – 38 Lighting και P – 47D Thunderbolt μπορούσαν να προστατεύσουν τα βομβαρδιστικά από εχθρικά καταδιωκτικά, αλλά η ακτίνα δράσης τους ήταν μικρότερη από 800 χιλιόμετρα. Αυτό σήμαινε ότι μπορούσαν να συνοδεύσουν τα βομβαρδιστικά τους προς κι από τη Γερμανία, αλλά δεν μπορούσαν να τα προστατεύσουν σε όλη τη διάρκεια παραμονής τους σε εχθρικό εναέριο χώρο. Το πρόβλημα αυτό λύθηκε στις αρχές του 1944 με το P – 51 Mustang που είχε ακτίνα δράσης 1.500 χιλιόμετρα. Είναι αυτονόητο ότι αν τα Mustang υπήρχαν δύο χρόνια νωρίτερα, η εξέλιξη του Β' ΠΠ θα ήταν διαφορετική. Σύντομα τα Mustang βελτιώθηκαν ακόμα περισσότερο με την αντικατάσταση του κινητήρα τους από τον Μέρλιν των Spitfire. Δημιουργήθηκε έτσι ένα σπουδαίο καταδιωκτικό αεροσκάφος που ξεπερνούσε τα γερμανικά σε ταχύτητα, αλλά και επιτάχυνση. Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω ήταν η Luftwaffe να χάσει περίπου 1.000 πιλότους από τα Mustang P – 51 τους τέσσερις πρώτους μήνες του 1944. Οι Η.Π.Α. και η Μ. Βρετανία μοιράζονταν τα τεχνολογικά τους επιτεύγματα, ενώ αντίθετα η Γερμανία και η Ιαπωνία που δεν είχαν τόσο στενές συμμαχικές σχέσεις ανέπτυσαν ξεχωριστά τις τεχνολογίες τους.

Τα ιαπωνικά «Zero»

Από την πλευρά τους οι Ιάπωνες ανέπτυξαν ένα μαχητικό αεροσκάφος μεγάλου βεληνεκούς το Mitsubishi AGM «Zero». Αν και η επίσημη ονομασία που έδιναν σε αυτό οι Σύμμαχοι ήταν «Zeke», έγινε ευρέως γνωστό ως Zero. Όταν παρουσιάστηκε στις αρχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν το τελειότερο μαχητικό αεροσκάφος, συνδυάζοντας ικανότητα ελιγμών και μεγάλη εμβέλεια. Μάλιστα η αναλογία καταρρίψεων ήταν 12:1 (υπέρ των Zero). Τα συγκεκριμένα αεροσκάφη δεν αποτελούνταν από χωριστά κομμάτια, ενωμένα μεταξύ τους, αλλά τα φτερά και το κεντρικό μέρος της ατράκτου ήταν ενιαία. Το πάτωμα του πιλοτηρίου βρισκόταν στο κέντρο της απόστασης μεταξύ των δύο φτερών. Το μπροστινό και το πίσω μέρος της ατράκτου ενώνονταν με βίδες, γεγονός που διευκόλυνε τους μηχανικούς να ξεβιδώνουν το αεροσκάφος και να έχουν εύκολη πρόσβαση στη μηχανή. Το Zero ήταν πολύ ελαφρύ και είχε τρομακτική ακτίνα δράσης 1.600 χιλιομέτρων. Υπήρχε πρόβλημα όμως με την ασφάλεια των πιλότων, καθώς δεν είχε προστατευτική θωράκιση.

Το πλεονέκτημα της μεγάλης ακτίνας δράσης ήταν ότι τα αεροπλανοφόρα μπορούσαν να μεταφέρουν γρήγορα τα Zero σε περίπτωση συμπλοκής με εχθρικά αεροσκάφη. Κατά την επίθεση στο Περλ Χάρμπορ το 1941 οι Αμερικάνοι δεν διέθεταν εφάμιλλο αεροσκάφος με το Zero. Ως τα μέσα του 1942, ο συνδυασμός νέων τακτικών και η εισαγωγή καλύτερου

εξοπλισμού επέτρεψε στους πιλότους των Συμμάχων να αντιμετωπίζουν αποτελεσματικότερα τα Zero. Το 1944 μάλιστα οι Σύμμαχοι μπορούσαν να αντιπαρατεθούν με ίσους όρους απέναντι στους Ιάπωνες. Τα Zero συνέχισαν πάντως να χρησιμοποιούνται ως το τέλος του πολέμου. Κατά τις τελικές φάσεις του προσαρμόστηκαν για χρήση σε αποστολές καμικάζι. Ένας Ιάπωνας πιλότος περιγράφει την ταχύτητα του Zero στο βιβλίο του Len Deighton Blood, «Tears and Folly»: «Το εχθρικό αεροσκάφος ήταν ο τέλειος στόχος. Μια μόνο ριπή των πυροβόλων μου το τύλιγε στις φλόγες. Πετούσα σαν αστραπή πάνω από το πεδίο της μάχης, έκανα ελιγμούς, κατευθυνόμουν ταχύτατα προς τα πάνω και επέστρεφα για... έναν ακόμη γύρο. Δίπλα μου περνούσαν τροχιοδεικτικά και αντιαεροπορικά πυρά, αλλά η ταχύτητα του Zero δεν άφηνε τον εχθρό να αντιδράσει».

DC – 3 ή Dakota: το εμβληματικό μεταγωγικό αεροσκάφος

Το DC – 3 (Douglas Commercial – 3), ήταν το 1939 το δημοφιλέστερο επιβατικό αεροσκάφος στον κόσμο. Επρόκειτο για αμερικανικό ελικοφόρο αεροσκάφος που είχε αρχίσει τις πτήσεις του το 1935. Το 1940 η USAAF είχε παραγγείλει την κατασκευή μιας στρατιωτικής εκδοχής του DC – 3. Σε όλη τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατασκευάστηκαν περίπου 10.000 τέτοια αεροσκάφη. Τα DC – 3 είναι ευρύτερα γνωστά, και στη χώρα μας, ως «Ντακότα» (Dakota). Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, το «παρατσούκλι» αυτό δεν δόθηκε από τους Αμερικανούς (ας μην ξεχνάμε ότι στις Η.Π.Α. υπάρχουν δύο πολιτείες με το όνομα Ντακότα), αλλά από τους Άγγλους!

Στη χώρα μας, όπου τα DC – 3 χρησιμοποιήθηκαν ευρύτερα μεταπολεμικά, η λέξη «Ντακότα» πέρασε και στη στρατιωτική αργκό και σημαίνει τον οπλίτη που δεν είναι μάχιμος ή δείχνει νωθρότητα στις κινήσεις του. Το DC – 3 έγινε το επίσημο εναέριο μεταφορικό μέσο των Συμμάχων και, αν και δεν ήταν σχεδιασμένο για αερομαχίες, η συνεισφορά του στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν τεράστια. Τα DC – 3 μετέφεραν στρατό και φορτία, καθώς και αλεξιπτωτιστές στις ζώνες ρίψεων, ενώ με την προσθήκη φορείων «λειτούργουσαν» και ως ασθενοφόρα. Το DC – 3 χρησιμοποιήθηκε για τη μεταφορά αλεξιπτωτιστών, αφού η πλαϊνή του πόρτα επέτρεπε σε 18 άντρες να πέσουν με τα αλεξίπτωτα μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Η ταχύτητα αυτή ήταν απαραίτητη όταν οι αλεξιπτωτιστές έπρεπε να προσγειωθούν ο ένας κοντά στον άλλο. Τον Ιούνιο του 1944 σχεδόν 900 Ντακότα βρισκόνταν στη Βρετανία για να μεταφέρουν 17.000 Αμερικανούς και 7.000 Βρετανούς αλεξιπτωτιστές στη Βόρεια Γαλλία κατά την ημέρα D της απόβασης στη Νορμανδία.

Τα άρματα μάχης (τανκς) του Β' Παγκοσμίου Πολέμου

Σημαντική συμμετοχή στην εξέλιξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχαν τα άρματα μάχης, τα τανκς όπως είναι ευρύτερα γνωστά. Έχοντας υπηρετήσει 18 μήνες στον Ελληνικό Στρατό, 16 από τους οποίους στα Τεθωρακισμένα ως Έφεδρος Λοχίας (και δύο στο Μηχανικό), ας μου επιτραπεί να χρησιμοποιώ τον όρο άρμα(τα) μάχης, καθώς κάθε φορά που χρησιμοποιούσε

κάποιος τη λέξη τανκ στον Στρατό, εισέπραττε ποινή πενθήμερης φυλάκισης... Τα άρματα μάχης είναι βρετανική εφεύρεση, η λέξη tank, με τη σημασία «άρμα μάχης» χρονολογείται από το 1916. Τα πρώτα άρματα μάχης που χρησιμοποιήθηκαν κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο δεν διέθεταν ασύρματο. Από ένα ειδικό φινιστρίνι, ταχυδρομικά περιστερία μετέφεραν τα μηνύματα!

Στα χρόνια που μεσολάβησαν ως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έγιναν τεράστιες βελτιώσεις στα άρματα μάχης. Τα γερμανικά άρματα Panzer (θώρακας) κατά την εισβολή στην Πολωνία το 1939 συνοδεύονταν από μηχανοκίνητες μονάδες Πεζικού και Πυροβολικού, ενώ είχαν και υποστήριξη από αέρος. Ο πολωνικός στρατός παρέταξε απέναντί τους σώματα εφίππων. Έχουν γραφτεί ιστορίες για το πολωνικό ιππικό που επιχειρούσε να αντιμετωπίσει τα άρματα με... μαχαίρια, κάτι που μάλλον δεν έγινε ποτέ. Ωστόσο, ο αστραπιαίος πόλεμος (Blitzkrieg) του Χίτλερ με τη χρήση των Panzer ήταν αποτελεσματικός, καθώς σε μια εβδομάδα κατέλαβε το μεγαλύτερο μέρος της Πολωνίας. Με Blitzkrieg τον επόμενο χρόνο, οι ναζί κατέλαβαν σε έξι εβδομάδες τη Γαλλία, το Βέλγιο, τη Δανία και την Ολλανδία.

Στο βιβλίο του «The Rommel Papers», ο Β.Η. Liddell Hart παραθέτει τη μαρτυρία ενός Γερμανού στρατιώτη για τον αντίκτυπο που είχαν τα Panzer στους Γάλλους. «Άμαχοι και στρατιώτες, με πρόσωπα παραμορφωμένα από τον τρόμο, στριμώχνονταν στα χαρακώματα, πίσω από φράκτες και σε κάθε κοίλωμα δίπλα σε δρόμο. Πέρασαμε από πομπές προσφύγων που είχαν παρατήσει τα καρότσια τους και είχαν τρέξει πανικόβλητοι στα χωράφια για να σωθούν».

Τα άρματα Tiger και η σοβιετική αντίδραση

Όταν τα γερμανικά τανκ προέλαυναν προς τη Μόσχα το 1942 οι Ρώσοι κατέφυγαν στη χρήση σκύλων – ναρκών για να τα αναχαιτίσουν. Οι σκύλοι αυτοί ήταν εκπαιδευμένοι για να μπαίνουν κάτω από τα άρματα που πλησίαζαν και φορτώνονταν με εκρηκτικά και φιτίλι 15 εκατοστών...

Οι Γερμανοί στο μεταξύ είχαν εξελίξει τα άρματα μάχης που κατασκεύαζαν. Από τον Αύγουστο του 1942 άρχισε να παράγεται μαζικά το άρμα Tiger. Ζύγιζε 45 τόνους και ήταν εξοπλισμένο με ένα πυροβόλο Flak 18 των 88 mm. Το πυροβόλο αυτό θεωρείται ως το αποτελεσματικότερο όπλο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μπορούσε να προσαρμοστεί στα Tiger ή να χρησιμοποιηθεί μόνο του ως αντιαεροπορικό πυροβόλο. Εκτόξευε ένα βλήμα με ταχύτητα ένα χιλιόμετρο ανά δευτερόλεπτο. Τα Tiger διέθεταν θωράκιση με λαμαρίνα πάχους 10 cm και εκπληκτική ισχύ πυρός, αλλά επειδή ήταν νέο «όχημα» η μηχανή του απαιτούσε συνεχή συντήρηση, ενώ δεν υπήρχαν και ανταλλακτικά. Για κάθε δέκα Tiger είχαν κατασκευαστεί μόνο μια έξιτρα μηχανή κι ένα κιβώτιο ταχυτήτων, τα οποία αποδείχθηκαν ανεπαρκή για να καλύψουν τις ανάγκες στο απαιτητικό έδαφος της Σοβιετικής Ένωσης.

Οι Ρώσοι βρέθηκαν απροετοίμαστοι για να αντιμετωπίσουν στην ισχύ πυρός του πυροβόλου των 88 mm. Όμως, ένα ανορθόδοξο «όπλο» που είχε χρησιμοποιηθεί κατά την εισβολή των Σοβιετικών στη Φιλανδία το 1939 έδωσε τη λύση. Επρόκειτο για ένα μείγμα πετρελαίου και φωσφόρου, ακριβώς το ίδιο που χρησιμοποιείται στα φλογοβόλα όπλα, τοποθετημένο σε μία φιάλη. Χρησιμοποιήθηκαν 10.000 τέτοιες φιάλες. Το μείγμα αναφλεγόταν όταν έσπαζε η φιάλη και οι φλόγες εξαπλώνονταν μέσω του αεραγωγού του άρματος. Επρόκειτο για το γνωστό μέχρι σήμερα «κοκτέιλ μολότοφ», που πήρε το όνομά του από τον Υπουργό Εξωτερικών της ΕΣΣΔ, Vyacheslav Molotov.

Τα ρωσικά T-34 και η μάχη του Κουρσκ

Βέβαια οι Σοβιετικοί δεν αρκέστηκαν στις μεθόδους ανορθόδοξου πολέμου. Κατασκεύασαν ένα εξαιρετικό άρμα μάχης, το T-34 το οποίο έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην επικράτησή τους εναντίον των Γερμανών. Το T-34 ήταν ειδικά σχεδιασμένο με επικλινή θωράκιση, ώστε να εξοστρακίζονται τα εχθρικά πυρά. Μπορούσε να διανύσει 450 χιλιόμετρα χωρίς ανεφοδιασμό, ενώ οι πλατιές ερπύστριές του πλεονεκτούσαν σε συνθήκες βροχής και χιονιού. Αρχικά, μόνο οι διοικητές των ιλών είχαν ασύρματο στα T-34 τους και τα μηνύματα μεταφέρονταν με σημαίες ή σινιάλα που γίνονταν με τα χέρια. Οι ασύρματοι προστέθηκαν το 1943. Μέχρι το 1944 οι σοβιετικές απώλειες στα τεθωρακισμένα ήταν ισάριθμες με τις γερμανικές, ενώ το 1941 σε κάθε γερμανικό άρμα που καταστρεφόταν, αντιστοιχούσαν έξι σοβιετικά! Το T-34 είχε πυροβόλο F-34 των 76,2 mm. Συνολικά κατασκευάστηκαν πάνω από 50.000 T-34.

Τα Tiger και τα T-34 ενεπλάκησαν στη μεγαλύτερη αρματομαχία όλων των εποχών στο Κουρσκ, βόρεια από το Χάρκοβο. Οι Γερμανοί ξεκίνησαν την επίθεση στις 5 Ιουλίου 1943. Η μάχη του Κουρσκ έληξε στις 23 Αυγούστου 1943 με νίκη των Σοβιετικών. Συνολικά σε αυτή συμμετείχαν γύρω στα 6.200 άρματα μάχης, πολλά από τα οποία καταστράφηκαν. Μετά τη νίκη των Σοβιετικών άρχισε η μεγάλη τους αντεπίθεση που οδήγησε στην πανηγυρική είσοδό τους στο Βερολίνο το 1945. Οι Γερμανοί έχασαν στο Κουρσκ 100.000 άνδρες. Ως το τέλος της σοβιετικής αντεπίθεσης, οι απώλειές τους ξεπέρασαν τους 500.000 άνδρες. Οι Σοβιετικοί μόλις πενήντα χρόνια αργότερα αποκάλυψαν ότι στο Κουρσκ είχαν 250.000 νεκρούς και 600.000 τραυματίες.

Τα αμερικανικά άρματα Sherman

Όταν τα γερμανικά άρματα μάχης επέλαυναν στη δυτική Ευρώπη, το 1939 και το 1940 οι Η.Π.Α. διέθεταν λίγα, απαρχαιωμένα άρματα. Αν και δεν είχαν μπει στον Β' Παγκόσμιο

Πόλεμο ξεκίνησαν τις διαδικασίες για τον σχεδιασμό και την κατασκευή ενός νέου άρματος. Έτσι κατασκευάστηκε το Sherman. Ήταν γρήγορο και αξιόπιστο, διέθετε ασύρματο και σύστημα ενδοεπικοινωνίας για το πλήρωμα. Είχε όμως λιγότερη θωράκιση και μικρότερη ισχύ πυρός από τα Tiger, καθώς μπορούσε να εξουδετερωθεί από αυτά, από απόσταση 3,6 χιλιομέτρων. Η ταχύτητα με την οποία καιγόταν έδωσε στο Sherman το «παρτσούκλι» Ronson, από τη γνωστή μάρκα αναπτήρων. Τα Sherman είχαν πυροβόλο 75 mm και πενταμελές πλήρωμα.

Αν και ήταν ευπρόσβλητα, τα Sherman χρησιμοποιήθηκαν και από τους Βρετανούς, οι οποίοι πρότειναν την προσθήκη πυροβόλου με μεγαλύτερη ισχύ πυρός. Ισχυρίστηκαν ότι η πρότασή τους δεν έγινε αποδεκτή, επειδή ήταν δική τους ιδέα. Αργότερα ωστόσο κατασκευάστηκαν κάποια Sherman με μεγαλύτερα πυροβόλα. Παρά τις ατέλειές τους τα Sherman είχαν μεγάλη συμβολή στη συμμαχική νίκη, ιδιαίτερα λόγω του ότι κατασκευάστηκαν συνολικά 48.000 μέσα σε τρία χρόνια.

Το... αμφίβιο Sherman

Ο Βρετανός Στρατηγός Πέρσι Χόμπαρτ είχε πολλές ιδέες για προσαρμογή των αρμάτων μάχης που υπήρχαν, έτσι ώστε να μπορούν να ανταπεξέλθουν στις ειδικές ανάγκες απόβασης στη Νορμανδία το 1944. Μια από τις «εφευρέσεις» του ήταν το αμφίβιο Sherman, καλυμμένο από караβόπανο, το οποίο μπορούσε να επιπλέει. Κατευθυνόταν από προπέλες που κινούνταν με τον κινητήρα του άρματος. Για να κινείται στο αμμώδες έδαφος ο Χόμπαρτ προσάρμοσε στο Sherman μηχανισμό που έστρωνε μονοπάτι μπροστά από αυτό. Για την εξουδετέρωση των ναρκών στα Sherman είχαν προσαρμοστεί μοτέρ τα οποία στροβίλιζαν αλυσίδες στο έδαφος και ξεκινούσαν από δύο μεταλλικούς βραχίονες στις δύο πλευρές του άρματος. Κάποια Sherman μετατράπηκαν σε μπουλντόζες για να ισοπεδώνουν τα μεγάλα εμπόδια, ενώ άλλα εξοπλίστηκαν με φλογοβόλα για να επιτίθενται σε καλά προστατευμένους στόχους. Οι Αμερικανοί, υπεύθυνοι για τον σχεδιασμό της D day ήταν ιδιαίτερα επιφυλακτικοί για τις καινοτομίες του Χόμπαρτ, ωστόσο και οι ίδιοι χρησιμοποίησαν αμφίβια Sherman κατά την απόβαση στη Νορμανδία.

Βασική πηγή για το άρθρο ήταν το βιβλίο του Sean Sheehaw «Τα όπλα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο», Εκδόσεις Σαββάλας, 2004

Ειδήσεις σήμερα:

Σάλος στο Χάρβαρντ μετά από επιστολή φοιτητών που κατηγορούν το Ισραήλ για τις φονικές επιθέσεις της Χαμάς

Νέο μήνυμα Ισραήλ προς αμάχους της Γάζας: Μετακινηθείτε προς τον νότο από τις 10:00 ως τις 16:00

«Μαμά, δεν ήξερα ότι υπάρχει τόση σκληρότητα» - Η ιστορία της 19χρονης Όμι που γύρισε από την Κρήτη για να καταταγεί στο Ισραήλ

Ακολουθήστε το **[protothema.gr](https://www.protothema.gr) στο Google News** και μάθετε πρώτοι όλες τις ειδήσεις

Δείτε όλες τις τελευταίες **Ειδήσεις** από την Ελλάδα και τον Κόσμο, τη στιγμή που συμβαίνουν, στο **[Protothema.gr](https://www.protothema.gr)**